„Jeg synes da virkelig at være kommen til Ulejlighed. De maa undskylde mig . . . det var sandelig ikke min Hensigt. Ærlig talt tænkte jeg ikke paa, at Tid og Sted maaske var lidt upassende valgt. Naa — Godnat da! Ja, for Deres Haand tør De dog vel nok give mig til Afsked?"

Hun stod endnu lidt, gav ham derpaa tøvende sin Haand og vendte sig med et sagte hvisket „Godnat". Saa gik hun langsomt tilbage samme Vej, hun var kommen.

Emanuel blev staaende, ganske fortumlet af Overraskelse. Han havde mærket, hvor hendes Haand var kold, og hvor den skælvede.

„Hansine!" kaldte han, da hun allerede var kommen et godt Stykke bort.

Hun lod, som om hun ikke hørte ham, og fortsatte sin Gang.

„Hansine!" kaldte han igen, og denne Gang med sin Stemmes fulde Styrke, — og da standsede hun, ligesom magtstjaalen.

Han gik hen til hende og sagde:

„Hvad er der dog ivejen med Dem, Hansine? Og hvorfor er De saadan imod mig?"

Lyden af hans Stemme ligesom vakte hende. Hun vendte sit Ansigt bort og vilde atter gaa. Men da holdt han hende tilbage ved Armen og udbrød helt forfærdet:

„Nej, nej — saaledes maa De ikke gaa herfra. Hvad er der dog ivejen, Hansine? Har jeg gjort Dem noget ondt? Eller har andre? . . . Vil De ikke betro Dem til mig? Jeg forsikrer Dem, jeg er Deres Ven."

Hun forsøgte med Magt at vride sig fra ham; men han holdt fast.

„Jeg slipper Dem ikke, før De har talt til mig. For Himlens Skyld, Hansine — hvad har jeg gjort Dem?"

„Lad mig gaa!" sagde hun hæst, — og der var baade Rædsel og Bønfaldelse i hendes Røst.

Han blev bange og turde ikke længer holde paa hende. Og dog flygtede hun ikke. Hun gik blot et Par Skridt, standsede saa med Armen trykket for Øjnene, som om det svimlede for hende.

Emanuel stod ganske raadvild. Var hun syg? . . . Hans eget